

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστών ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούριος χρόνος ἑνδεκα καὶ χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γὰρ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδὶν ἡ γλῶσσα.

Δεκαπέντε τοῦ Γενάρη,
νέο θάχουμε φεγγάρι.

Χίλια πενήντα τέσσερα, μὰ κι' ἑκατὸν συνάμα,
νέου τρανοῦ κουνήματος μᾶς ἡλεκτρίζει δράμα.

Ὁ «Ρωμηὸς», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὖξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοιχτό.

Ἐν τῷ μέσῳ τόσης φούρνας
ἐναρξίς Διπλῆς καὶ Κουνούρας.

Ἐξω καμμία τελετή,
μήτε ταμποῦρλα καὶ στρατοί,
καὶ μήτε νεανία
καὶ γέροι Παυσανία.

Κανένα μούτσουνο γνωστό,
κανένα μούτρο σεβαστό
μὲ σηκωμένο μύτο.

Κανένας ἄρχων τῆς Βουλῆς,
μήτε ποδόγυρος πολὺς
σὺν κι' ἄλλοτε δὲν ἦτο.

Εἰς τῶν ἔργων τὴν μητέρα
σπεύδει χαίρων ὁ λαός,
μὰ δὲν φαίνεται ἐκεῖ πέρα
κανεὶς ἄνδρας παλαιός.

Τώρα νειάτα καὶ δουλειά,
οὐρίον τὸ σκάφος πλεῖ,
μήτε λόγος Βασιλέως
δὲν ἠκούσθη στὴ Διπλή.

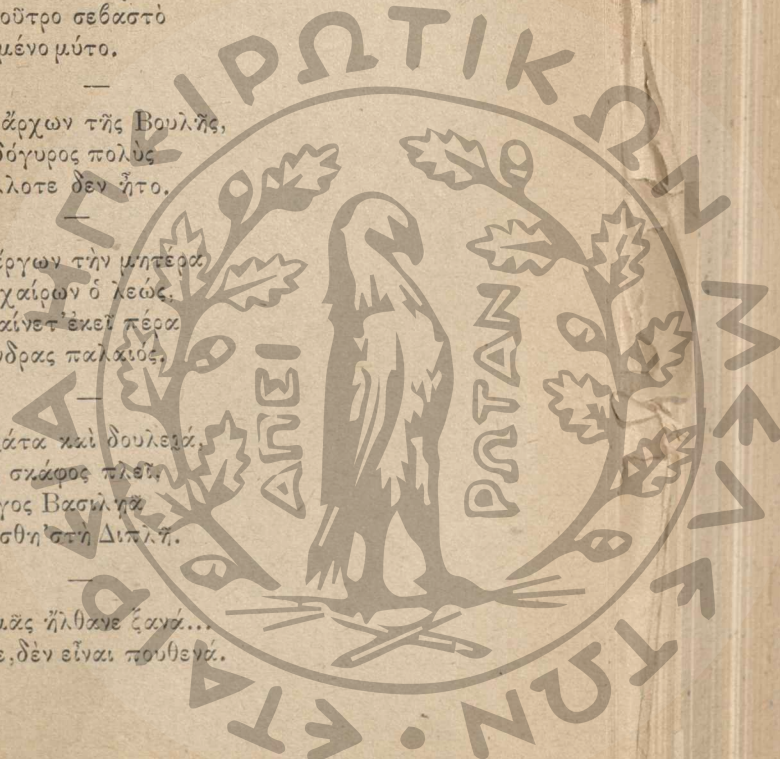
Ἄνδρες καθ' ὅλα νέοι μᾶς ἤλθανε ξανά...
κάνω νὰ δῶ τὸν Κόντε, δὲν εἶναι πούθενά.

Π.— Τὴν Διπλὴ λοιπὸν τὴν εἶδες;
Φ.— ἔχεις καὶ γι' αὐτὴν ἐλπίδες;
Π.— Τὴν Διπλὴ λοιπὸν τὴν εἶδα,
Φ.— ἔχω καὶ γι' αὐτὴν ἐλπίδα.

Νέο σῶμα καὶ τρανό,
ποῦ θὰ σείσῃ τὸν ντουναῖ...
σύννεφ' στὸν οὐρανὸ
καὶ Γενάρη παγωνιά.

Ἄνδρες νέοι πανταχοῦ
ἕως στὸν Πρωθυπουργό,
φάρμακο θαυματουργό
κάθε σκλάβου καὶ φτωχοῦ.

Ἄνδρες μεγάλοι καὶ μικροί,
ποῦ δὲν ψηφοῦν τὸ κρῖ,
κι' εἶδα τὸν γέρο τὸν Μακροῦ
ἦλθ' ἐπὶ τὸ Προεδρεῖο,
γιατ' εἶναι γεροντότερος ἀπὸ τὸν Κατριβάνο
καὶ τᾶχει τὰ χρονάκια του καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Κάνω νά'δω τὸν Μῆτσο,
τὸν τόσον ζωηρόν,
μήτε κι' αὐτοῦ τὸ σκίτσο
δὲν φαίνεται παρόν.

Ῥωτῶ καὶ γὰρ τὸν Κόντε, Ῥωτῶ καὶ γὰρ τὸν Ράλλη
πῶς εἰς τὰς ἐδρας τούτων τώρα στρωθήκαν ἄλλοι,
γιατ' εἶχα λησμονήσει κι' οἱ πρῶτοι τῆς Ἀρχῆς
πῶς ἔχουν ὑπογράψει πρωτόκολλ' ἀποχῆς.

Πῶς τὰ μεγάλα ψάρια τῶν θαλάσσης
πῶς σάλος τόσους ἄνδρας ἐσάρωσε δεινός;
κι' ἐδῆκα μόνος ἐξω κι' ἐθρήνησα πικρά,
καὶ τρεῖς τοῦ Τσιτσοπούλου φωνάζει πετεινός.

Πάλιν περὶ κοκόρων λόγος τῶν λιμαδόρων.

II. — Ἀλήθεια, Φασουλῆ,
πῶς τοῦτο τὸ πουλὶ
τὸν κύριό του τώρα τὸν ἔκανε τρανός;
Φ. — Δοξάζεσαι στὸν κόσμο καὶ μ' ἔναν πετεινός.

Τὴν δόξα κυνηγᾷς,
βρε Περικλῆ ψωρίτη,
γι' αὐτὴν παρσφριγᾷς
σὲ τοῦτον τὸν πλανητή.

Γι' αὐτὴν παρσφριγᾷς,
σ' αὐτὴν ἀφιερόνεις
σῶμα, ψυχὴ καὶ νοῦ.

Πονεῖς, κακοκαρδίσεις,
κι' ἐν τούτοις τὴν κερδίσεις
ἐλέφ, πετεινός.

Κι' ἡ δόξ' ἀπὸ τὸ τίποτα καμμιὰ φορὰ, καμπούρη,
σοῦρχεται κελεπούρι.
Κι' ἡ δόξ' ἀπὸ τὸ τίποτα καμμιὰ φορὰ φυτρώνει
καὶ δίχως μακροχρόνιοι νὰ τὴν γεννήσουν πόνοι.

Κι' ἐκεῖ ποῦ δὲν σημαίνει,
χωρὶς νὰ τὸ προσμένῃς,
ἔμπορ', μακαρκατζίκο,
μεγάλος νὰ γενῆς
καὶ μ' ἔναν κοκορῖκο,
ποῦ τὸν περιφρονεῖς.

Ἄν τὴν δόξαν, καθὼς ξέρεις, βάσανα τὴν κάνουν τόσα,
ὅμως εἶναι πιθανόν,
Περικλέτο, καὶ μιὰ κλωσσα
πέραν τῶν Ὠκεανῶν,
σ' ἀγνωστα καὶ ξένα μέρη
τὸνομά σου νὰ τὸ φέρῃ.

ἴσως καὶ μὲ μιὰ κότα
γίνῃς θέμα τῆς ἡμέρας
στὸν διπλωματῶν τὰς σφαίρας
καὶ τοὺς φέροντας τὰ πρῶτα,
κι' ἄρθρα νὰ γραφοῦν γιὰ σένα πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ,
στὴν Εὐρώπῃ, στὴν Ἀσίᾳ, καὶ καὶ στὴν Ἀμερικῇ.

Πιὸ καλὰ, βρε Περικλέτο, σὰν σὲ πιάνουν δόξας οἰστροί,
νὰ χῆς τοῦτον τὸν καιρὸ
κοκορῖκο λιγερό,

ποῦ μὲ τὸ κακάρισμά του ξένοι νὰ ἔχουν Μινίστροι,
πιὸ καλὰ μαζὶ μ' ἐκείνον νὰ μιλῶν καὶ περὶ σοῦ,
παρὰ νὰ γενῆς ἱππότης σὰν κι' ἐμένα τοῦ χρυσοῦ.

Χίλιαι φορὰς καλλίτερα, βρε Περικλέτο γάχα,
τὸν φημισμένο πετεινὸ τοῦ Τσιτσοπούλου νὰ χῆς,
καλλίτερα νὰ γίνωμαι πετεινομυθῶν ἥρωας
παρὰ νὰ λέγωμαι χρυσοῦς ἱππότης τοῦ Σωτήρος.

Χίλιαι φορὰς καλλίτερα, βρε Περικλῆ μουφιούζη,
νὰ χῆς βαρβάτο πετεινὸ νυχθημερόν νὰ σκούζη,
κι' αὐτὴν μεγάλη νὰ χαλᾷ μὲ τὸ κακάρισμά του
καὶ καθενὸς ἀλλοδαποῦ καὶ ντόπιου διπλωμάτου.

Καλλίτερα μὲς' στοὺς τρανοὺς
αὐτῆς τῆς πολιτείας
νὰ γίνω μὲ τοὺς πετεινοὺς
πετεινοκτηματίας.

Κάλλια, πομπὴ τῶν Ἀθηνῶν,
γι' ἀφέντη λάλων πετεινῶν
νὰ λογαριάζουνε κι' ἐμὲ
στὸν κόσμο τὸν ἱνφάμε,
παρὰ' στοῦ Καραμάν Σιμαὶ
τὴν ἐσπερίδα νάμει.

Χίλιαι φορὰς καλλίτερα
νὰ χῆς κοκόρους λιγερούς,
καὶ νὰ μαλάζῃς πίτερκα,
παρὰ νὰ γίνῃς ἀργυροῦς.

Μὴ θελήσῃς στὴ ζωὴ σου, Περικλέτο προσφιλῆ,
νὰ γυρέψῃς μ' ἄλλα μέσα δόξαις μάταιαις καὶ φρονιμαίαις,
ἐγὼ πάντοτε καὶ τώρα δικαιῶμαι πιὸ πολὺ
τοὺς μικροὺς κλεφτοκοτάδες καὶ τῆς κλεφτοκοκορῶν
παρ' ἐκείνους, ποῦ δι' ἄλλων μέσων, τρύπων καὶ κλοπῶν
ἀποδίδουν εἰς τῆς δόξης τὸν ὑπέρτατον σκοπόν.

Μὲ μιὰ κότα ποῦ θὰ κλέψῃς, μ' ἔναν κοκορῖκο κλειμμένο,
ἐνδεχόμενον νὰ γίνῃ τὸνομά σου ξακουσμένο.
Κι' ἂν καὶ σύ, βρε Περικλέτο, γιὰ τὴν δόξα τὴν σαλὴν
ἀγωνίζεσαι καὶ πάσχῃς, πᾶψε πιὰ καὶ ξεκουράσου...
τὸ κακάρισμα κοκόρου, ποῦ Μινίστρος ἐνοχλεῖ,
εἶναι φήμη, ποῦ σαλπίζει μέσα κι' ἐξω τὸνομά σου.

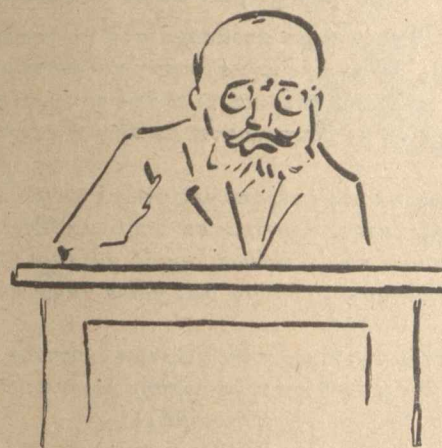
Μὲς' στοῦ βίου τὸν ἀγῶνα
τὸν μεγάλο, τὸν δεινόν,
μὴν ἀφίνῃς πετεινὸ
σὲ γειτόνων ὀρνιθῶνα.

Γιὰ τὴν δύσκολη τὴν δόξα
νὰ μὴν ἔχῃς καμμιὰ λόξα.
Μὴ χαλᾷς τὴν ἀνεσίαν σου
καὶ μὴ βαρσανίζεσ' ἔτσι,
καὶ τὴν διαφίμισίαν σου
γύρευε τὴν στὸ κοτέτσι.

II. — Τὶ σαμπούνης γιὰ πετεινοὺς, θρέμμα πετεινομυθῶν
καὶ τὴν Διπλῇ λησμονήσας καὶ ψάλλεις ἄλλ' ἂν ἄλλοι.
Φ. — Ἀληθινὰ ποῦ μένουμε;

II. — Ἐστὸν Κόντε καὶ στὸν Ράλλη.
Φ. — Λοιπὸν γι' αὐτοὺς ἐθρήνησα καὶ μέσα μ' ἔφηκα πάλιν.
Μὲς' στὴ Διπλῇ φτερούγιζε φιλόδοξος νεότης
καὶ μὲ τὴν ἀγαστοῦρα του τὴν ἀγασσε Δεσπότης.

Κι' ἰδοὺ κατάνυξις πολλὴ
καὶ ψαλμωδίας μέλος,

κι' ἐμπῆκε μέσα' στὴ Βουλὴ
κι' ὁ Κρῆς ὁ Βενζέλος.

Κι' οἱ Σύμβουλοι παρόντες, Περικλέτο σχλομούζη,
κ' ἔσαν παραμονὴ τῆς Κυριακῆς ἀρχίαις,
πλὴν παρέστη κι' ὁ Μπενάκης ἐν μεγάλῃ κατανύξει,
ποῦ θάρρῳ πῶς Ὑπουργὸς ἔγινε τῆς Γεωργίας.

Ψάλλομεν ἐν κλαπαδόρᾳ νέον Ὑπουργεῖον τώρα.

Καὶ στὸ μέλλον γεωργοῦντες
κι' ἐν σπουδῇ καλλιεργοῦντες,
θ' ἀναδείξωμεν τὴν γῆν
τῶν παγκάτων Παρθενῶνων
πλούτου περισσοῦ πηγὴν
εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Μὲ τὸν χρόνον τὸν καινούριο πρῶτης βιομηχανίας
κι' ἀληθῆς γεωπονίας,
καὶ θὰ στείλουν ἕνα κι' ἄλλον στὴν Εὐρώπῃ νὰ σπουδάσῃ
γιὰ τὰ δένδρα, γιὰ τὰ δάση.

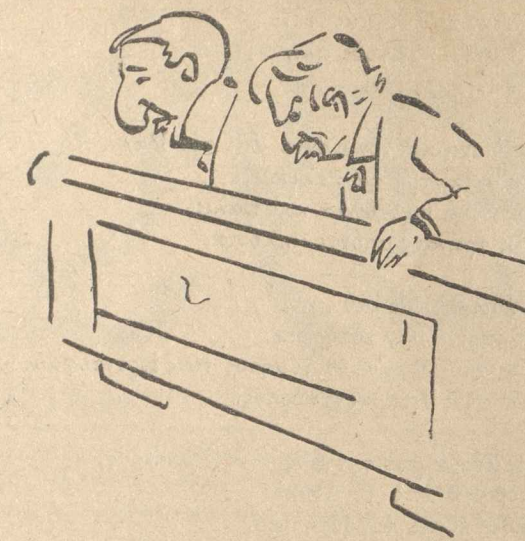
Μὲ τὸν χρόνον τὸν καινούριο πανταχοῦ παραγωγῇ,
θ' ἀνυμνῇ τοὺς γεωπόνους,
κι' ἀγαθοὺς καρποὺς καὶ ἀφθόγους
θὰ γεννήσῃ ἡ στεῖρα γῆ.

Τότε χέρι δὲν θ' ἀργοῦν
ἀργασχῶν περισσῶν,
τότε Νύμφας τῶν δασῶν
Σάτυροι θὰ κυνηγοῦν.

Τότε πιὰ κι' Ἀμαδρυάδες, τότε πιὰ κι' Ἀμαρυλλίδες,
τοὺς Ῥωμῆους δὲν θὰ τοὺς βλέπουν σὰν καὶ πρῶτα κουρελῆδες.
Μὲ τὸν χρόνον τὸν καινούριο πιθανόν, βρε μασαρά,
νὰ λθῶν καὶ τῆς Στυμφαλίας κα' τοῦ Μέλαννος νερά.

Παπαρούναις, μενεξέδες,
ἀνθησις, Ντολμὰ μπάζεδες,
μεταξοσκωλήκων πλοῦτος...
μὰ τί χρόνος εἶναι τοῦτος!

Μὲ τὸν νέον Ὑπουργεῖον τὴν κακὴν ψυχρὴν σου φλάσκα
θὰ σοῦ πῶ, συφοριασμένε...
μὲ τὸν νέον Ὑπουργεῖον θὰ μὰς φέρῃ τὴν Ἀλάσκα
κι' ὁ Μπενάκης νότα μπένε.

Καὶ τὸ νέον Ὑπουργεῖον ὑπεράξιον στεφάνου...
ἐξω φτώχειας κι' ἀπορίας ἀθεράπευτε καὶ μέ...
τότε καὶ στὴν συνοικίᾳ τῆς Σχολῆς τοῦ Καραμάνου
θὰ σκαρώνουν ἐσπερίδες σὰν τοῦ Καραμάν Σιμαί.

Θὰ καλλιεργῇ ραπάνια κάθε Κόντε-Ρεπανάκης,
μὰ κι' ὁ μύρτης θὰ δουλεύῃ καὶ τὸν γεωργὸ θὰ κάνη,
τότε πιὰ κι' ἐγὼ' στὸ σπῆτι θὰ σὲ προσκαλῶ συχνάκις,
καὶ θὰ σοῦ χῶ, Περικλέτο, τσάι, μπρίτς, καὶ μιὰ λεκάνη.

Κάθε καλὸ θὰ πέσῃ σὰν ὑετὸς ραγδαῖος,
καὶ τοὺς χασισοπότης θὰ τοὺς ἰδῇς ἐμπόρους,
μὰ κι' ἡ πτηνοτροφία θ' ἀναπτυχθῇ σπουδαίως,
καὶ σὰν τοῦ Τσιτσοπούλου θὰ βγάξωμε κοκόρους.

II. — Καὶ πάλι, βρε σαλιάρη, γιὰ πετεινοὺς μιλεῖς.
Φ. — Λοιπὸν ἀπὸ τοὺς πρῶτους πατέρας τῆς Βουλῆς
εἶδα τὸν Ἀλεξάκη, τὸν ἄνδρα τῆς Κορδόνας,
ποῦ τόσους ἡγωνίσθη' στὸ παρελθὸν ἀγῶνας.

II. — Ἄλλους παληοὺς δὲν εἶδες;
Φ. — Εἶδα καὶ τὸν Φωκίωνα,
ποῦναι παληὸς καὶ νέος, ἀκίνητος ὡς κίσσα.
II. — Ἄλλον;
Τὸν Καραπάνο βλέπω μὲ χάσκον στόμα...
δὲν' κόντησε καθόλου, μένει ψηλὸς ἀκόμα.

II. — Ἄλλον παλὴρ δὲν εἶδες;
Φ. — Ρίγινω' ψηλὰ τὸ μάτι,
καὶ σ' ἕνα θεωρεῖο κυττάζω τὸν Κορσιάτη
καὶ τὸν ρεπουμπλικάνο...
II. — Τί λέγεις σὲ πιστεύω;
Φ. — Πίστεψ, Περικλῆ μου, πῶς δὲν σοῦ χωρατεύω.

II. — Ἀρκεῖ κατὰ μέρος τὰ χωράκια τὰ κρύα.
Φ. — Ἦσαν κι' οἱ δύο φίλοι' ψηλὰ' στὰ θεωρεῖα.
Γι' αὐτὸ σὲ βεβαιῶνω,
πίστεψε τὸν ἱππότην,
κι' ἐκύτταζαν μὲ πόνο
τὴν ἐδρα τοὺς τὴν πρώτην.

II. — Τὰν ἀλάττα τὰς τεῖχ' παραίτησε, μαγκούφη,
καὶ μίλα σοβαρά,
πρὶν πάθῃς συμφορὰ
καὶ σύρριζα σοῦ βγάλω τὸ κάθε σου τσουλούφι.

Φ.— Είδα τους δὴο μεγάλους...
 ἦλθαν κι' αὐτοί, κουτέ,
 μ' ἐμένα και τους ἄλλους
 ὥσαν ἀκροαταί.

Τους εἶδα μὲς' στὸ Λαϊκὸ τὸν Κόντε και τὸν Ράλλη,
 τὰ σκιάχτρα τὰ πελώρια,
 και τότε τὰ Λατινικὰ θυμῆθηκα και πάλι:
 σὶκ τράνσιτ μούντι γκλόρια.

Τᾶδα τὰ Μεγαθήρια,
 τὰ πρὶν Ἑλλαδοθήρια,
 τοὺς εἶδα τούτους τοὺς Μαμμούθ, τούτους τοὺς Βροντοσαύρους
 και τοὺς Ἴπποκενταύρους.

Τοὺς εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τούτους τοὺς ἐξαισίους,
 ποὺ μὲς' ἀπὸ τὸ Λαϊκὸ
 ἔκυττάζανε τὸν Κρητικὸ,
 κι' ὅλους τοὺς ἄλλους Ὑπουργοὺς και τοὺς πληρεξουσίους.

Π.— Μίλα καλὰ, βρε Φασουλῆ.
 Φ.— Ἐκύτταζαν χωρὶς γκαλί,
 κι' ἔδειχναν ὕφος θλιβερό
 κουνώντας τὸ κεφάλι...
 'στὴ βρύσι, τοῦπιναν νερό,
 τώρα τὸ πίνουν ἄλλοι.

Π.— Ἀκροαταί λοιπὸν και σεῖς
 οἱ λαοσῶσται Μωῦσεῖς,
 τοῦ κράτους τὰ Παλλάδια.

Ἔχουν καὶ μὲ τὰ χεῖλη σας,
 κι' οἱ πικραμένοι φίλοι σας
 βγάζουν γιὰ σὰς φυλλάδια.

Φ.— Πές μου κι' ἄλλα, Φασουλῆ.
 Τώρα μπαίνουν και τρελλοί,
 κι' ἀπὸ τοῦ Δρομοκίτη κάποιος λένε πῶς ἀπέδρα
 και σ' ἐνὸς πληρεξουσίου κκλοκάθισε τὴν ἔδρα.

Τώρα βροῖχαν εὐκαιρία
 και διάφοροι τρελλοί
 μὲ τὴν ἄλλη τὴν σωρεία
 νὰ τρυπώνουν 'στὴ Βουλή.

Θέλουν μέτοχοι νὰ γίνουν μὲ τοὺς σῶφρονας τοὺς ἄλλους
 μιὰς δόξης ὅχι φροῦδης, ἐφημέρου και ματαίας...
 ἐλαχτάρισαν και τοῦτοι, ποὺ δὲν ἔχουν ἐγκεφάλους,
 τῆς Διπλῆς νὰ σχολιάσουν τὰς ἀναθεωρητέας.

Δὲν' μπορεῖς νὰ καταλάβῃς μὲς' στὴν βουλευτῶν τὸ σμῆνος,
 'στοὺς ἀγνώστους τοὺς πολλοὺς,
 ποιὸς ὁ σῶφρων, ποιὸς ἐκεῖνος,
 ποὺ χρωστᾷ τῆς Μιχαλοῦς

Δὲν' μπορεῖς νὰ καταλάβῃς μὲς' στὸ πλῆθος τὸ πολὺ
 ἂν ἀλήθεια βουλευφόρος εἶν' ἐκεῖνος ποὺ μιλεῖ,
 ἢ κανεὶς ντελυφυσέκης, ὁποῦ βροῖκε τὸν καιρὸ
 νὰ χωθῇ 'στὸ Παρλαμέντο μὲ τὸν ἄλλο τὸν σωρό.

Νᾶναι βουλευτῆς ἀλήθεια τοῦτος ὁ λαλὼν εὐσχήμως;
 νᾶναι τάχα παλαβός;
 κι' ὅμως ὁμιλεῖ φρονίμως,
 κι' ὅμως φέρετ' εὐλάβως.

Γιὰ τρελλοὺς και γιὰ φρονίμους δὲν εἰξεύρεις τί νὰ πῇς...
 ὅλοι τώρα φύρδην μίγδην εἰς ἀγῶνα προκοπῆς.

Τρέλλα μαζί και φρονιμά,
 ξυλένιε τσαναμπέτη...
 ἀντιπολίτευσις καμμά,
 ὅλοι μὲ τὸ Ντοβλέτι.

Νέο κούνημα και πάλι μᾶς γανώνει τὸ κεφάλι.

Φ.— Τόσον καιρὸ περάσαμε 'στὴ γῆ τὴν δοξαμένη,
 χωρὶς κανένα κούνημα, νοθροὶ και νυσταγμένοι.
 Τόσος καιρὸς ἐπέρασε κι' ἐπῆγε 'στὰ χαμένα
 χωρὶς νὰ μᾶς ξυπνήσουνε μὲ κούνημα κανένα.

Τόσος καιρὸς ἐπέρασε μὲς' στὴν Ρωμῆων τὴν πλάσι
 χωρὶς κανένα κούνημα σὲ Στόλο και Στρατό,
 μὲ τούτῃ τὴν Ἀνόρθωσι νύστα μᾶς εἶχε πιάσει
 κι' ἀνοίγαμε τὸ στόμα μας μ' ἓνα χασμουρητό.

Κι' ἐγὼ τὴν νέκρα τῶν Ρωμῆων ἐκύτταζα μὲ λύπη
 και μόνος ἐψιθύριζα μὲ κάποιον καρδιοκτύπι:
 τάχα τὸ ρεμπελὶδὸ
 δὲν θῆλῃ τὸ παληό;

Δὲν θὰ ξυπνήσῃ κούνημα τὸ θνησιμαῖον πτώμα;
 τόσος καιρὸς ἐπέρασε, κι' ὅμως κανέν' ἀκόμα.

Ὅταν ἔξαφνα φωνῇ
 μᾶς ἔξαφνισε τρανή,
 και μᾶς λένε, πατριώτη:
 πιάσανε τὸν Λαπαθιώτη.

Π.— Τὰ κούνηματα κι' ἐμένα, Φασουλῆ μου κουνενέ,
 ἀληθῶς μὲ συγκινοῦν,
 κι' ἔτρεξα 'στῆς Γερουσίας ἐνὸς κι' ἄλλου καφενέ
 γιὰ νὰ μάθω τί φρονοῦν,
 κι' ἔλεγα πρὸς ὅσους κρίνουν τὰ κοινὰ 'στοὺς καφενέδες:
 γιὰ τὸ κούνημα τὸ νέο τί φρονεῖτε, κουνενέδες;

Φ.— Ἄλλοι τὸ λένε κούνημα πολὺ σημαντικόν,
 κι' ἄλλοι τὸ λέν ἀσήμαντον ἀντιπειθαρχικόν,
 ἐν τούτοις κι' ὅπως δὴ ποτε
 και τοῦτο παρὰ τίποτε
 ἀπὸς κουνεῖ τὰ νεῦρα μας, ἀπὸς μᾶς ξενοστάζει,
 και μέσα 'στὴν ἀναβροχιά καλὸ και τὸ χαλάζει.

Π.— Τί χαρὰ γιὰ μᾶς μεγάλη!...
 πῶς ἐχάρηκα σὰν εἶδα
 μὲ κούνηματα και πάλι
 νὰ ξυπνοῦνε τὴν πατρίδα.

Φ.— Τοῦτος ὁ καινούριος χρόνος, ποὺ βγάλε πολλοὺς ἱππότες
 τί καλὰ γιὰ τὴν πατρίδα νὰ βγάξῃ και συνωμότες,
 ἔμουχλιάσαμε, παιδιὰ, μὲ τὸν νόμο, μὲ τὴν τάξι,
 και γιγνηκαμε κι' ἐμεῖς νὰ μὴ βροῖξῃ, νὰ μὴ στάξῃ.

Ἡ Πατρίς δὲν πρέπει χρόνο δίχως κούνημα νὰ μείνῃ,
 κι' ἤθελα ζωγράφος νὰ μαι νάκανα τὴν Ρωμῆοσύνη
 μὲ σπασμένα και μὲ σπυρούνα
 νὰ κουνεῖται σὲ μιὰ κούνια.

Τὸ Ρωμαῖκο κουνάτε, μὰ τὸν νοῦ σας νὰ μὴν περῇ...
 βλέπω ξανάτρυλωμένο τοῦ Σεφίκετ Πασσᾶ τὸ φεσι,
 και τὰ φέσια στέκουν τοῦρλα
 και βροῦνε τὰ ταμπούρα.

Πλὴν ἐμεῖς οἱ τῶν Ἑλλήνων κεχαριτωμένοι παιδεῖς,
 ὅπως πάντα κουνενέδες,
 δείχνουμε και πάλι κούνιας 'στὴν Τουρκία τὴν λυσσάρη,
 και κουνάμενοι τῆς λέμε: τέξα τοῦρλα τὴν φεσάρα.